

Η Θυσία...

Από τον Κυρίαρχο Μεγάλο Γενικό Ιεροφάντη, Κυρίαρχο Μεγάλο Διδάσκαλο

Roberto Randellini

33° 90° 97°

Η λέξη «θυσιάζω» σημαίνει πράττω θυσία. Η λέξη αυτή έχει εντός της τη δύναμη του Λόγου ως πράξη ιερής διάστασης. Επιδρά στο εσωτερικό της περιμέτρου, της σφαίρας, του κύβου και κυρίως στο εσωτερικό του κάθε όντος. Μας θυμίζει ότι το πνευματικό μας επίπεδο τρέφεται αποκλειστικά από θυσίες. Είναι προφανές ότι όσο περισσότερο ο άνθρωπος θυσιάζει τα εγωϊστικά του επίπεδα, τα πάθη τις προκαταλήψεις και τις αδυναμίες του, τόσο περισσότερο περνά προς το υπέρτατο Φως.

Όπως γνωρίζουμε από τον Σμαράγδινο Πίνακα [Ερμητικού συμβολισμού] και τον Ρουμπινένιο Πίνακα [Καβαλιστικού συμβολισμού] καθώς και από το νόμο της αναλογίας των αντιθέτων, η Θυσία εμφανίζεται ως ύπαρξη, ενέργεια, η οποία ενεργώντας στα κατώτερα επίπεδα, αφυπνίζει και επιδρά στα ανώτερα και τανάπαλιν.

Ο Θυσιαστικός Τύπος, ως προσευχή, αντιπροσωπεύει την απαραίτητη σπίθα για να ανάψει το Πυρ της Επιθυμίας. Αυτή η ενέργεια είναι ανάλογη της μύησης και της συμμετοχής στις ιερές εργασίες της Στοάς, όπου ο Θυσιαστικός Τύπος διαιωνίζεται έξω από Τόπο και Χρόνο. Ο επιδιωκόμενος μετασχηματισμός μας, εξαρτάται από αυτό το σημαντικό στοιχείο. Δεν πρόκειται για κάτι το υπερφίαλο ή επιφανειακό αλλά για ένα αληθινό «άρπαγμα» που δρά επί της βέβηλης προσωπικότητάς μας.

Ό,τι καίγεται και θυσιάζεται στον Ιερό βωμό, εκεί όπου ο Υπέρτατος Κτίστης των Κόσμων επικαλείται κατά το άνοιγμα και κατά το κλείσιμο των εργασιών, δεν είναι άλλο από την βέβηλη προσωπικότητά μας. Η πνευματική αυτή επίδραση είναι η επιστροφή στο κέντρο του σταυρού του εγγεγραμμένου εντός του κύκλου.

Κάθε Θυσία που πραγματοποιείται από εμάς, προκειμένου να μην είναι ανώφελη, πρέπει να συνοδεύεται από συνειδητότητα, εγκαρτέρηση και βούληση να αποφύγουμε να περάσουμε έξω από το δικό μας Κέντρο και να αποπροσανατολισθούμε από την αντιμύηση, από την οποία κατόπιν είναι δύσκολο να ξεφύγουμε.

Όποιος έχει ώτα ακούει. Κάθε κατάκτηση σε πνευματικό επίπεδο είναι αποτέλεσμα αγώνων και εσωτερικών θυσιών. Στους αρχαίους χρόνους, συχνά οι άνθρωποι θυσίαζαν ζώα, όχι μόνον για να εξασφαλίσουν τροφή, αλλά και για να τα προσφέρουν ως ολοκαύτωμα στη θεότητα. Ο Μεγάλος Μυημένος τη Γαλιλαίας, Αδελφός μας Ιησούς, αλλά και οι Αναχωρήσαντες Διδάσκαλοί μας μας διδάξαν να σεβόμαστε την ιερότητα της ζωής που δεν πρέπει ποτέ να είναι βλάσφημη, βέβηλη και καταπιεστική, αφού κάθε δημιουργία διατηρεί εντός της τη θεία σπίθα. Τα πάντα στη Φύση τείνουν προς την βελτίωση και την πνευματική τελειοποίηση. Οι ψυχές διαπερνώντας τα βασίλεια της ύπαρξης [ορυκτό, φυτικό, ζωικό, ανθρώπινο] αποκτούν εμπειρίες Γνώσης. Όμως ο αιώνιος Νόμος τη Αγάπης είναι αυτός που

μας επιτρέπει να κατανοήσουμε ότι τα «ζώα» που οφείλουμε να θυσιάσουμε είναι εκείνα που βρίσκονται εντός μας, ως αλληγορικές μορφές των ελαττωμάτων και παθών μας, των ζωικών μας ενστίκτων, του ριζωμένου και βαθέως «εγώ» μας.

Ο Νόμος της Αγάπης μας διδάσκει να δίνουμε και να δινόμαστε, να θυσιάζουμε το υλικό πεδίο προς όφελος της πνευματικής ανάπτυξης. Όλα τα υπόλοιπα είναι ματαιότητα! Λόγια του αέρα, κενά λόγια, επιβλαβή λόγια, άξια να προκαλέσουν σύγχυση και να τροφοδοτήσουν το χάος και την αταξία, διαταράσσοντας την ισορροπία και την αρμονία του αυθεντικού εσωτερικού μας κόσμου.

Ο μόνος Λόγος που μετρά είναι ο Λόγος του Θεού, το ανείπωτο Τετραγράμματο, ως ενέργεια που διαπερνά τα βουνά και μετασχηματίζει την ύλη, κραδασμός που διαπερνά όλους τους κόσμους κι όλα τα σύμπαντα.

Η Σεμνότητα είναι η συνθήκη για να προσεγγίσουμε την Εσωτερική μας Σιγή από την οποία ακολούθως θα αναδυθεί ο Λόγος... Και τότε θα επιτευχθεί η Θυσία και οι Ουρανοί θα ανοίξουν, αποκαλύπτοντας το Μυστήριο της Θείας Αγάπης

4/2016